

Ústředí československých demokratických organizací v Austrálii a na N.Zelandsk.

V Ě S T N Í K
říjen 1966.

Ústředí českých a slovenských demokratických organizací v Austrálii a na N. Zélandě
československým exulantům v Austrálii, 28. října 1966 :

Milí přátelé, exulanti !

Čtyřicet osm let uplynulo od založení Československé republiky, zrozené během první světové války a vyhlášené 28. října 1918.

Situace dnešní emigrace je tak trochu podobná té, do které se dostal T. G. Masaryk v r. 1914. Tehdy přišel Masaryk do zahraničí s holýma rukama, bez prostředků a pomoci. Stál téměř osamocen v boji s Rakousko-Uherskem, podporovaným Německem. Neměl nic kříž začínal. A když se vracel domů, vracel se jako nekorunovaný král, věnčený nebývalým úspěchem své práce.

Tehdy Československá republika se vznesla jako fénix ze spáleniště první světové války.

My, dnešní exulanti, jsme v podobné situaci, jako byl Masaryk v r. 1914. V poslední válce jsme měli v Londýně vládu, své vojsko, měli jsme podstatně jince a to lepší situaci než měl Masaryk. Dnes jdeme do práce za novou svobodu národa za zcela jiných podmínek. Nemáme prostředků, nejsme uznanou silou, nemáme armády. Jsme jen exulanti, často bez nejnужnějších možností k vlastní obživě. V r. 1948 zasáhla naší zemi nová rána a to komunistický puč, organizovaný Moskvou. Následovala smrt Jana Masaryka, resignace presidenta Edvarda Beneše a 3. září 1948 jeho úmrtí. Marně od té doby se československý lid dovolával pomoci Spojených národů. Dodnes se nestalo nic, co by znemožnilo sovětskou nadvládu.

My českoslovenští exulanti máme na mysli stále otázku, jaký esud pro Československo připravuje budoucnost. A zatím, co naděje na bezprostřední osvobození je u matné, další vývoj bezpečně slibuje kýžený obrat.

Osvětleme si stručně toto stanovisko. Především navzdor všech komunistických metod, vhodně používat střídavě násilí a uvelňování, úplně selhal pokus Moskvy o získání mas pro komunistické učení. Je zřejmé, že se to nikdy nepodaří. Češi a Slováci se vždy budou vracet k vynikajícím úspěchům období vzniku republiky v r. 1918 až k Mnichovu. Jak by mohl tak vyspělý lid přijat bolševismus za trvalé uspořádání v naší zemi, když mohou porovnat zářivý příklad Masarykova Československa s bídou a otroctvím dneška? Nejde a nemůže jít o návrat k nějakým starým poměrům, k starým časům - i kdyby byly bývaly sebe lepší. Dějiny nelze otočit, a co bylo, se již nevrátí. Masaryk však je nám p r o g r a m, m e t o d a, c e s t a. Nebí tudíž nic jiného než návrat k správné cestě, kterou jsme opustili - v leděma již za jeho života a mnohem více po Masarykově smrti. Ale kdo se navrácí na správnou cestu, s které sešel nebo se které byl sveden, ten se nevrácí! Ten činí jen to, co je naprosto nutné, aby šel znova vpřed!

V čem záleží správná cesta? Jde především o návrat k ideálům a k práci našeho obrození, které v podstatě – a čtème znovu spisy Debrovského, Jungmannovy a Havlíčkovy! – bylo sebepoznáním, sebeuvědomováním, sebekritikou. V první polovině dvacátého století jsme všichni tuto sebekritiku odhodili jako nepotřebné haraburdí. Odhodila ji jak ona část národa, která se opájela myšlenkami liberalismu, tak i ona, která viděla veškerou spásu v marxismu. První část příliš spoléhala na "přírodní síly", které všechny hříchy na konec spraví a všechno uvedou do správných kolejí, druhá část viděla všechno zlo, a zejména zlo sociální, na straně první a své nenávisti a ve svém primitivismu se nestarala o výchovu a o duši. A tak v první polovině dvacátého století bylo sice mnoho kritiky mezi stranami, zvláště mezi pravicí a levicí, ale žalostně málo sebekritiky a sebepoznávání. "Návrat k Masarykovi" a k jeho obrozeneckým ideálům jichž byl posledním a největším formulátorem, musí nám všem, doma i za hranicemi, být především návratem do vlastního nitra, do svého svědomí, musí být návratem k pravdě, za kterou Masaryk po celý život bojoval. Neboť kde z našeho temného lesa nenalezne cestu k svému srdci a k svému svědomí, nenalezne ani cestu k vítězství. Musíme totiž tentokrát zvítěziti i nad sebou a nad svými chybami.

"Neudrží se žádný stát, jenž porušuje všelidské zásady mravnosti", napsal Masaryk ve své Světové revoluci. Neudrží se proto ani dnešní komunistický režim, říká nám tím Masaryk, poněvadž porušuje a neodčinitelně již porušil všechny zásady mravnosti. To není pro nás naděje, jen naděje, to je pro nás, masarykove, jistota! Je však naše vše důležité, aby nová demokracie, po níž toužíme a pro kterou pracujeme byla mravně lepší a proto také silnější než demokracie stará, demokracie první republiky, která přes všechny své veliké kлады nebyla v některých bodech postupným uskutečňováním svobody a proto nevydržela vichřici, která se kolem ní strhla. Nesmí být proto návrat k starým chybám, k staré nesvornosti, k starému politikaření, které si nemůže dovolit ani národ Prozřetelností pestavený na mnohem méně nebezpečné místo, než je místo naše. Musíme zajisté navázat na všechno, co v naší demokracii první republiky bylo dobrého a zdravého – a není toho málo – nesmíme však navázat na staré chyby, kterých jsme se dopouštěli. A tak také zvláště to, co se stalo v r. 1945, se nesmí opakovat. Nesmí se zase přijít s nějakým Kosičským nebo jinak – podle nějakého západního města – pojmenovaným programem. Musí se přijít s programem Masarykovým. Ten sice přesně neříká, kolik továren a s kolika dělníky se má znárodnit, neříká, jak budou rozdělena ministerská křesla a které strany budou připuštěny k volbám, zato říká více o metodě demokracie, o jejím duchu a o kvalitě lidí, kteří jsou jí hodni. Naš masarykovský program nebude napsán na nějakém papíru, musí však být napsán v duších a srdcích všech lidí a ma i v psu. Jde nyní o to, aby Masarykův program rostl a sílel. Aby vítězil nad nepřitelem v nás samých a pak nad nepřitelem naší země. Aby přešel do našeho myšlení, do naší krve, aby byl s námi v našem zápase i v hodině našeho vítězství, v době našeho návratu. Neboť my se vrátíme – o tom není nejmenší pochyby. Nejdříve k Masarykovi a pak domů. A čím dříve se vrátíme k Masarykovi, tím dříve se vrátíme domů. Není kratší cesty domů – než přes Masaryka.

N á r o d n í d ů m v A d e l a i d ě .

Náš Národní dům adelaidský nikde v Austrálii nemá bratra. Jistěže krajané, zvláště američtí a kanadští, mají svá střediska, v nichž se scházejí a pořádají své počiny. Ve Vídni krajané měli svůj Národní dům po celá desetiletí. Na londýnský Národní dům vzpomíná tisíce vojáků a letců poslední války, kteří tam našli svůj domov a utráceli našetřené peníze. Přispěli tím k rozšíření podstaty majetkové, jejímž základem byl dar presidenta republiky. Skutečně dům památný a reprezentační měli krajané v Paříži, v ulici Bonapartově. Sem přicházel a přijížděl Masaryk a tam prodléval čtyři léta první světové války Bemeš. Peměvadž starobylý dům byl majetkem Československé republiky, byl komunisty také ukrašen s anou samozřejmostí, se kterou se zmocňovali jiných majetků. Krajané v Paříži, jak se říká nemají dnes střechu nad hlavou.

Náš Národní dům v Adelaidě má svou historii a svůj úkol a poslání přítomnosti. Trvalo nám to deset let, než jsme ušetřili tolik, abychom si mohli troufnout požádat krajaný dobrý vůle o příspěvek na složení zálohy. Po podepsání kupní smlouvy, zaplacení a záruce na půjčku bance, dali nám klíče. Tehdy, tu první neděli odpoledne, když jsme tam stáli na nádvoří v dešti a větru, bylo nám všem úzko. Stěny hlavního sálu byly vypuklé a bylo je třeba podepřít, podlaha děravá a do střechy nám zatékalo. Starostí o to, co bude dál a jak zaplatíme zbytek nebylo málo. Měli jsme starý kostel s přílehlou kaplí a byl tam velké nádvoří.

Kde vzít peníze na potřebné opravy, jak zajistit pravidelné placení splátek, za co koupit stoly a židle a ostatní zařízení nutné k provozu?

Všichni jsme si byli vědomi toho, že je to úkol velký a že je nás v Adelaidě málo. Bylo nás málo, ale za to jsme se lépe znali. Věřili jsme, že to opravíme, zaplatíme a ušetříme tolik, abychom vybudovali nový, důstojný Národní dům. Za necelá tři léta jsme zaplatili, boursali a stavěli. Dnes, po osmácti letech exilu máme vlastní domov, který je a zůstane památkou obětavé práce těch, kteří tolik nezištně přispěli v době, kdy sami se museli starat o živobytí své a svých rodin.

Naše krajané středisko, vzdálené tisíce mil od vlasti a stovky mil od nejbližších krajaných spolků v Melbourne, Sydney a Brisbane, zůstává věrně poslání, jemuž bylo zasvěceno. Neomezujeme se ve své činnosti jen na Adelaidu a okolí, ale jsme zapojeni v naší národnostní práci na řadu jiných krajaných organizací. Je mezi nimi Rada svobodného Československa, Československá národní rada v Americe, Československé národní sdružení v Kanadě, Čs. Sokol v zahraničí, Čs. obecní legionářská a Ústředí čs. dem. org. v Austrálii a na N. Zélandě. Podporujeme všemi prostředky společné snahy o znovunabytí svobody Československa.

Současně si bereme za svoji povinnost vychovávat budoucí pokolení ve vzorné občany naší nové vlasti a přispívat ke kulturnímu a hospodářskému rozkvětu Austrálie.

Náš Národní dům je domovem milým, teplým a vyhledávaným. Domovem čistým, bez vyhlášek • tom, co vše se nařizuje, zakazuje a ukládá. Domovem způsobu a bratrské sdílnosti národně uvědomělých lidí. Domovem s dveřmi otevřenými všem, kteří sem rádi přinesou svůj peníz právě proto, že jsou, že chtějí být doma mezi svými.

To je idea našeho Národního domu v Adelaidě!

JOSEF VÁCLAV SLÁDEK : ZEMĚ ŽALUJE

Dnes se mě vyčítavě česká země ptala,
když jsem se na její smutnou tvář zadíval :
"Víš kolik velkých synů jsem Vám dala ? "
Na souhlas jsem jí pouze mlčky zakýval.

Abyste pažemi si chléb svůj vydobyli
a zrno ze kterého roste v pole sílí.
Chtěla jsem mír • kterém jste snili,
netrval bohužel však nikdy u Vás delší chvíli.

Vždy přišly dny, kdy ženy hořce zaplakaly,
však svoje muže na obranu mojí zase daly.
A byli pevní, jako ty mé tvrdé, české skály,
na frontách různých, když se zbraní umírali.

Hořela města, nemocnice, chýše, paláce i chrámy
a marně čekaly na svoje syny ustarané mámy.
Co platno je mi dnes, že zrno v polích zraje?
Když smutné a ztýrané jsou moje staré kraje.

A mnozí synové, se mi den co den, zas ztrácí
a touží po mé staré kráse, v chladné emigraci.
Už ztratila jsem celé šiky věrných synů,
vzali si ze mne, v ranec chudý, pouze hlínu!

A když jsme spolu domluvili, pouze tichý vzdech
vydral se z prsou, této naší rodné krásné matky:
"Nezraď mě chlapče, zůstaň navždy Čech."
Já věřím, že se vrátíte zas domů, ke mně zpátky!

ZPRÁVA RADY SVOBODNÉHO ČESKOSLOVENSKA

Za druhé světové války československý lid projevoval svůj odpor proti nacistickému znásilnění své země stálými akcemi odporu, a to jak ve vlasti, tak i za hranicemi, kde měla československá vláda dr. E. Beneše v Londýně—své sídlo. K masovému povstání došlo v Československu několikrát: na Slovensku, kde v srpnu 1944 došlo k velikému československému povstání protiněmeckému, jehož snahy vydatně podporovaly autority americké, kdežto sověty svou pomoc podle varšavského vzoru stále odkládaly, a pak v Praze, kde poslední dny války 1945 došlo k povstání československého lidu a bojům na barikádách. Zatím co mohla Pattonova armáda snadno a rychle osvobodit Prahu, bylo jí v tom zabráněno americkými vojenskými místy na naléhání sovětů. A tak Pražané, jsouce vydáni na milost nacistů museli na dokončení jejich vyhnání z Prahy čekat, až dorazily vojenské síly sovětské do Prahy od Berlína.

Loňského dvacátého výročí tohoto pražského povstání využili komunisté jak v Československu, v němž vládne komunistická násilná diktatura, tak i v Sovětech a jejich sféře k své nezřízené propagaci. V celém sovětském orbitu byly pořádány halasné manifestace, oslavovány sovětské akce, pronášeny chlubivé řeči a rozhlasové projevy a vydávány články, brožury a knihy, plné nepravd, smyšlenek, výmyslů a lží. Všem se jednalo o to, vylíčit, že sovětům náleží největší zásluhy na poražení nacistů, na skončení druhé světové války a na osvobození Prahy v r. 1945. Zásluhy druhých spojenců, zejména pak Američanů, byly buď zatajeny nebo tendenčně zkresleny. Po celé týdny a měsíce bylo pražského povstání zneužíváno k propagaci prosovětské a prokomunistické a k hlásání lživé propagandy.

Rada svobodného Československa, politická představitelka československého protikomunistického exilu ve svobodném světě se sídlem ve Washingtonu D.C., pokládala za svou povinnost čelit této zálučné komunistické propagandě pravdou. Proto připravila z péra československých autorů, kteří se pražského povstání v r. 1945 aktivně zúčastnili a jsou nyní ve svobodném světě, knihu o něm s jejich autentickými svědectvími. V tom přišel prvý úraz: Vydání knihy se zdrželo tím, že se její rukopis, poslaný doporučeně z Nového Yorku do Washingtonu D.C. ztratil už před 10 měsíci a dodnes nebyl nalezen! Byl ihned zrekonstruován a odeslán do Říma, kde Tipografia della Pontificia Università Gregoriana koncem roku 1965 knihu: "Pražské povstání 1945" vytiskla.

Sotva se v Evropě objevily první výtisky knihy, byl o ni vzbuzen značný zájem a Rada svobodného Československa byla z různých stran urgována o její výtisky. Na své opětovné urgence dostávala z Říma odpovědi, že knihy byly poštovány a to doporučeně a spěšně—už dávno odeslány do USA, ale Rady přece nedocházely. Už dne 13. ledna 1966 vyúčtovala římská tiskárna také poštovné za 67 balíčků, z nichž však Rada dostala dne 2. února jen 6 balíčků se 180 výtisky, kdežto teprve po několika dny zjistila, že dalších 61 balíčků /t.j. 1820 knih o váze přes 1.000 liber/, adresovaných na správnou adresu Rady svobodného Československa, 2051 Park Road, N.W. Washington, D.C., U.S.A., se dostalo omylem pošty do drůbeží komunistického režimu československého, to je na československé vyslanectví ve Washingtonu D.C.!

Je to věc naprosto neuvěřitelná a mluví sama za sebe. Nejde jen o to, že úředníci vyslanectví převzali na hlavní poště doporučené zásilky adresované nikoli vyslanectví, ale jinému adresátu.

Ale jde především o to, že tyto vyslanectvím neprávem přijaté zásilky nebyly okamžitě vráceny poštovnímu úřadu, aby je mohl vrátit tomu, komu byly určeny a správně adresovány, ale nechalo je ležet u sebe bez uvědomění poštovní správy po celých pět týdnů - a vydalo je až na čtvrtý den po zákroku úředních míst poštovní správy. Bylo by to nepochopitelné a kuriozní, kdyby šlo o zásilku jakéhokoli obsahu a o zcela libovolného adresáta a příjemce zásilky. Ale je to zajištěno nad míru pozoruhodné, jde-li o dva činitele politické a o knihu s obsahem, na němž mají i ten, kdo knihu zadržuje, i ten, kdo ji objednal a na ni musel čekat, stejný zájem, jen ovšem - protivného směru.

Tento případ je neuvěřitelnou ukázkou neodpovědného přijetí a zadržování cizí zásilky nepovoláním činitelem, který nepochybně má na obsahu zásilky značný zájem.

Povolání činitelů jistě budou věnovat tomuto případu zaslouženou pozornost, neboť je těžko domyslit, kam by vedlo, kdyby takové manýry byly ponechány bez důsledků.

Případ snad nepřekvapí ty, kdo zneří komunistické metody, ale těm, kdo dosud nemají dostateční zkušenosti, by měl být pobídkou k největší obezřetnosti. Komunisté stále volají do svých řad po největší obezřetnosti - adresují však své napomínání na nepravou adresu.

Zprávy Ústředí československých demokratických organizací v Austrálii a na Novém Zélandě.

Předsednictvo a výbor Ústředí čs. dem. org. v Austrálii a na N. Zélandě, po poradách se státními organizacemi ve Viktorii a jižní Austrálii, rozhodlo konat devátý řádný sjezd delegátů ve dnech 3. a 4. prosince 1966 v Melbourne.

Ústředí obdrželo dopis Rady svobodného Československa, v kterém se vyslovuje uznání za naši dosavadní práci. Toto ocenění činnosti je velkým povzbuzením v úsilí směřujícím k dosažení jednoty všech národně uvědomělých exulantů v Austrálii.

V uplynulém funkčním období výkonný výbor svědomitě vykonával práce spojené s vyřizováním přípisů australským úřadům, zdůraznil svůj kladný postoj k vojenskému zásahu ve Vietnamu a v souhlase s naším loyálním postojem neustále strážil dobrý poměr existující mezi oficiálními místy a naší ústřední organizací na straně jedné a staral se o to, aby se utužovalo přátelství mezi československými přistěhovanci a domácím obyvatelstvem, na straně druhé. Při tom vzhledem k tomu, že naše exulantské řady v poslední době byly posíleny stovkami uprchlíků, kteří jsou v táborech v Itálii, Rakousku, záp. Německu a Řecku, Ústředí vyřizovalo dotazy žádající informace o zdejších pracovních poměrech a podporovalo emigraci do Austrálie.

S velkým uspokojením byla přijata zpráva o jmenování pražského arcibiskupa Josefa Berana kardinálem. Rada svobodného Československa účinně podperovala snahu o toto jmenování, za které poděkovala papeži Pavlu VI. dopisem. V odpovědi Svätý otec s vděčným uznáním ocenil Radou projevené city díky.

NEZAPOMÍNÁME.....

Po žádosti Spolku královského letectva Velké Británie a člancích v londýnském Sunday Express, jehož majitelem je slavný letec Sir Max Aitken, nositel čs. válečného kříže, přiletěl na dovolenou do Anglie býv. generální inspektor čs. letectva a gen. Dr. K. Janoušek.

Jmenovaný se proslavil reorganizací čs. zahraničních perutí v r. 1940, které společně s britskými a polskými letci odrazily německý nápor v leteckých bitvách o Londýn a Velkou Británii. Gen. Janoušek byl jmenován maršálem britského letectva a dekorován králem Jiřím VI. řádem KCB. Nacisté zavraždili jeho ženu, dva bratry, sestru a švagra.

Po komunistickém puči v r. 1948, byl při pokusu o přechod hranic do exilu dopaden a odsouzen k smrti. Tento trest po odvolání byl změněn na 18ti letý žalář. Po dvanácti letech v žalářích a koncentračních táborech byl gen. Janoušek propuštěn a zaměstnán v Praze jako skladník a balíč nábytku.

Ve Washingtoně zemřel generál František Moravec, býv. šéf čs. zpravodajské služby. Za jeho vedení dosáhlo vojenské zpravodajství vysoké úrovně. Měl agenty v generálních štábech cizích, hlavně Československu nepřátelských mocností a správně informoval čs. vládu týdnů před zatráním německou armádou v poslední válce.

Díky čs.zpravodajství, vědělo Polsko tři neděle před německým útokem o koncentraci tankových jednotek a směru jejich postupu, jakož i obklíčovací manévru motorových divisí Slovenskem. Jeho zpravodajská skupina v Londýně správně informovala britskou vládu dva měsíce před vpádem Německa do Sovětského svazu, včetně všech podrobností připravovaného útoku. Mnohé z nejnámějších zpravodajských případů v druhé světové válce jsou nerozlučně spojeny s jeho jménem.

Britská vláda odměnila jeho služby vysokým vyznamenáním.

Gen.F.Moravec a čs.zpravodajci připravili v Londýně provedení atentátu na Heydricha a národní povstání na Slovensku.

Gen.F.Moravec byl legionář. Napřed dobrovolně vstoupil a bojoval v srbské armádě, později do legií v Itálii a Francii. Nacisté a komunisté gen.Moravce nenáviděli a pronásledovali.

Třikrát opustil svou rodnou zem, aby za ní v cizině bojoval.

NEDOPOUŠTĚJME HANOBENÍ T.G.MASARYKA a E.BENEŠE.

Vyhnanství není žádná radost a žádná pohádka. Tento esud s úspěchem mohou snášet jen mužové silní. Některým se může vést moc dobře a mohou mít úspěchy. V celku jsme exulanti, nikoliv občané bez vlasti. My svou vlast máme i když ona se dnes peří krví.

Mezi námi chodí lidé, kteří v české řeči obviňují Masaryka a Beneše. Hlavně Beneše že za Mnicha prodal republiku a přinesl nám komunismus. Dokonce to píší klackové, kteří ještě nedávno nosili hitlerovské kalhoty a čepice a proto jednoduše to si nedáme líbit. Pokud jde o Mnichov stejně s nimi hovoří komunisté doma - fašisté mezi námi mají největší zájem na Benešově politice po druhé světové válce. Fašismus i Komunismus se zrodil v jednom pelechu. Náš boj proti komunismu není bojem pro fašismus. K demokracii patří zkoumání fakt.

Nejvýznamější rehabilitace presidenta Beneše je v zveřejnění jaltských protokolů. Z nich je jasné, kde má původ a kde vzhikla evropská tragedie. Odhalení dříve potvrzuje zaskočení a podvedení státníků, mezi nimiž Beneš nebyl. Další svědectví jsou obsažena v pamětech W.Churchilla, Duff Coopera, Edena a nejnověji Mc Millana. Jenom ti, kteří se dostali za plot nepatří mezi nás. Jejich výpočet není těžký a dlouhý. Jsou to komunisté, fašisté a kolaboranti s Němci. Komu a čemu oni jsou věrni? My víme komu a čemu jsme věrni zůstali, my víme, komu a čemu věrni zůstaneme!

ZPRÁVY STÁTNÍCH ORGANISACÍ :

Činnost Čs.klubu v Adelaidě

Na XVII.řádné valné hromadě Čs.klubu v Adelaidě, konané v Národním domě, byly podány tyto nejdůležitější zprávy :

Zpráva o hospodaření klubu uvedla pravidelné a rekordní placení dluhu na Národní dům v uplynulém funkčním období částkou L 1.100.--. Tím byl podstatně snížen závazek banky, takže celkový dluh k valné hromadě, váznoucí na nemovitosti činí 1.002.-liber. Při tom zůstává v pokladně rezervní hotovost L 300.--.

Činnost odborů byla mnohostranná a úspěšná. Kulturní referát připravil důstojnou oslavu 28.října, divadelní odbor sehrál dvě představení a vystoupil v Melbourne, kabaretní soubor předvedl pásma "Halo Kabaret", sociální referát pokračoval v podpoře nemocných a poskytoval pravidelný měsíční příspěvek pro pět nemocných v ústa vech pro duševně choré, ženský odbor zhotovil oponu na divadlo, společenský referát se postaral o úspěch osmi tanečních zábav, tiskový referent kromě tisku všech pozvánek vydal čtyři čísla klubovních novin, výbor klubu pořádal Mikulášskou nadílku, na které bylo dárky a občerstvením pohoštěno přes 70 dětí, sportovní referent připravil úspěšný zájezd do přírody, pro ženy pravidelně v pátek byla gymnastická cvičení, kuželkáři vyhráli liguovou soutěž "Tornado", taneční kroužek pokračoval v nacvičování české a moravské besedy, stavební odbor dokončil zhotovení kulis a jeviště, na Štědý den byla půlnoční mše svatá a knihovna obsahuje 296 svazků.

Na nové období 1965/1966 byli zvoleni :

František Kranský předseda, Štefan Dička a Theodor Sladký místopředsedové, Pudol Mikša jednatel, Přemysl Sedláček koordinační jednatel, Jaroslav Utěkal pokladník, Josef Gregor organizační referent, Rudolf Bárta tiskový, Vojtěch Janšta kulturní, Jaroslav Šnajdr společenský, Jan Trejtnar divadelní, Zdeněk Šatánek sportovní, Josef Harvalík ml. sociální, Josef Krutský hospodář.

Členové výboru a náhradníci :

Frant. Nový, Boh. Panoch, Alois Trávníček, Oldř. Treutler, Pavel Riess, Jos. Grulich, Boh. Flossman, Václ. Švihla, Petr Hučka, J. Hříbal, Ant. Jenáš, M. Krutská, Hynek Kadlčík, Zdeněk Kasl, L. Paleček, Václ. Motlík, B. Trejtnarová, J. Šimandl, Vít Bališ.

Revisoři účtů : J. Urban, St. Havrda.

Smírčí soud : D. H. Zlámal předseda, F. Drahoš, K. Kopačka členové.

Delegáti do Ústředí :

Frant. Nový, Boh. Panoch, Frant. Kranský, Th. Sladký, Al. Trávníček, Př. Sedláček, Oldř. Treutler, Rud. Bárta, Rud. Mikša, Ant. Jenáš.

V prvních šesti měsících nového funkčního období tohoto roku byla nově vymalována klubovní místnost, postaven moderní bar s novým stolním zařízením a vyasfaltovány hřiště.

Výbor klubu připravuje zřízení sociálního fondu, který po vyrovnání dluhu, umožní výplatu podpor přestárlým, vdovám, dětem a nemocným členům.

Činnost Československého národního sdružení v Melbourne

Na valné hromadě, která se konala 20. května 1966, byla podána zpráva o pořádání oslav 28. října a 7. března a hlášen uspokojivý výsledek společenského večera s přiměřeným finančním ziskem.

Spolková činnost v Melbourne se dále projevila v dobrých výsledcích školy, občotnického divadla a klubu Slávie.

Čtrnáctidenník Hlas Domova, který vychází v Melbourne již od začátku exilu je považován za jeden z nejlepších našich časopisů.

Na nové funkční období byli zvoleni:

Stanislav Čermák předsedou,

Ján Viola místopředsedou,

L. Pergl jednatelem,

M. Svobodová pokladní,

Mikulčák, B. Kalina, Janeček, Dr. Brežný, Dr. Voříšek, Švihla, Blažek, Vozábal, Bačák a Hejduchová členové výboru.

Klepl a Skála revisoři účtů.

Delegáti do Ústředí:

Čermák, Viola, Mikulčák, Pergl, Kalina, E. Svoboda, Janeček a Blažek.

Předseda St. Čermák v děkovném proleву po zvolení prohlásil, že se pokusí o uspořádání společného večera všech československých spolků v Melbourne a bude usilovat o ustavení společného poradního sboru. Tato konsolidace zájmů má přispěti k zvýšené činnosti a umožnit lepší organizační možnost.